

SEX=БАЛАСЫ

ЗВЯРЫ ЯК ЛЮДЗІ

Часам нейкая жывёла паводзіць сябе так, што міжволі пачынаеш параўноўваць яе з чалавекам. Ці чытаеш, як яны трапляюць у гісторыі — смешныя, сумныя, крымінальныя, павучальныя. Словам, нярэдка ўсё, як у людзей... Гэтыя дзве цікавінкі з'явіліся амаль адначасова, толькі адна з іх прыйшла з Кітая, другая — мясцовага паходжання. Яны як быццам зусім розныя, насамрэч за імі стаіць шмат агульнага. («Дзіўна, але ногі ў дога і таксы роўна такой даўжыні, каб даставалі да зямлі.») Так, пісалі, што кату па мянушцы Сяопі з Паднябеснай спатрэбілася кропельніца з глюкозай пасля таго, як яго пакінулі... з пяццю кошкамі на ноч у гатэлі для жывёл. І дазволілі свабодна перамяшчацца. Ну, вы здагадаліся? («Арнітолаг ачмурэў, калі акальцованая ім варона сказала: «Я згодная!») Пасля шэрагу «раманаў» кот настолькі знясіліўся, што яму спатрэбілася тая самая кропельніца. («Учора напачатку было добра, потым яшчэ лепш, затым стала настолькі добра, што сёння т-а-а-к кепска...») Персанал гасцініцы мусіў прасіць прабачэння ў гаспадары ката, прапанаваў кампенсацыю за паслугі ветэрынара, а таксама паабяцаў выплаціць яе ўладальнікам цяжарных кошака. («Сядзяць мужык і кот. — Эх, — кажа мужык, — жонка мая ўчора трайнят нарадзіла... — Не хвалюйся, — адказвае кот. — Раздасі!»)

Адначасова ў сёцёве з'явіліся фатаграфіі, зробленыя ў Асіповіцкім раёне: статак зуброў больш чым у сто галоў сочыць за боем двух лясных волатаў за ролю важака. Такое зняцц можна было толькі з дрона. («Маладзенькая настаўніца прывяла клас у заапарк на экскурсію і размаўляе з наглядчыкам: — Скажыце, мы можам убачыць малпаў? — Не, грамадзянчка, не: у іх зараз шлюбны сезон, яны не выходзяць з клетак. — Вой, як шкада... Дзеці так хацелі паглядзець на малпачак... А, можа, як-небудзь іх выманіць адтуль? Ну, арэшкамі завабіць... — А вы самі б выйшлі?») У выніку вопыт перамог маладосць. («Два быкі падымаюцца на пагорак і бачаць каля яго падножжа статак кароў. Малады, усхвалявана, старому: — Давай хутчэй уніз, я заўважыў прыгожую рагулю! Ды і табе кароўку знойдзем! На што стары бык спакойна адказвае: — Мы зараз павольна сідзем і возьмем УБЕСЬ статак!»)

У Нідэрландах пасля крадзяжу з крамы ў турму пасадзілі... папугая. Паліцыя галандскага горада Утрэхт арыштавала на месцы злачынства злодзея разам з яго птушкай, якая ў той момант сядзела на плячы ў мужчыны. Калі зламысніка разам з яго гадаванцам даставілі ў ізалятар, праваахоўнікі зразумелі, што ў іх няма ні клеткі, ні свабоднай камеры для птушкі. Параіўшыся з затрыманым, яны пасадзілі папугая ў камеру да гаспадары. («Калі ўявіць, што заапарк — гэта турма для звяроў, якія здзейснілі злачынствы, экскурсія становіцца нашмат цікавейшай».) Для птушкі нават прынеслі ваду і белы хлеб. Як тут не прыгадаць вядомую фразу з мультыка: «Таіці, Таіці... Нас і тут няблага кормяць!» А паліцэйскія ў нямецкім горадзе Лерах каля граніцы са Швейцарыяй выяжджалі на выклік суседзяў адносна магчымага хатняга гвалту і ўбачылі хлопца, які... спрачаўся з папугаем. («Папугайчык Анатоля Васермана задавіў сваім інтэлектам двух ветэрынараў».) Калі яны прыбылі на месца, з-за дзвярэй чуліся крыкі. Высветлілася, што 22-гадовага гаспадары моцна зачэпілі... паводзіны птушкі, якая належала яго дзяўчыне, таму ён і ўступіў у спрэчку з папугаем. А той стаў адказваць моцным брэхам. («Жонка: — Ты пaeў? Муж: — Ты пaeў? Жонка: — Не перадражнівай мяне! Муж: — Не перадражнівай мяне! Жонка: — Я цябе кахаю! Муж: — Я пaeў!»)

А ведаеце гісторыю, як у Новай Зеландыі кот пасварыў закаханую пару? Дзяўчына знайшла на іх ложку чужыя жаночыя трусы, а на заднім ганку — бюстгальтар. Здрада? («Цікавы факт: акула нападае толькі на мокрых людзей».) Мужчына змог даказаць сваю вернасць, калі высветліў, што яго кот па мянушцы Мо... крадзе адзенне ў суседзяў. («Калі мой кот вырашыў, што мне пара ўставаць, то яго ўжо цяжка пераканаць у адваротным».) Раней гэтую схільнасць не заўважылі, бо жывёла хадзіла на «прамысел» толькі ноччу. Новазеландзец сказаў, што за тыдзень кот крадзе 30 — 40 рэчаў, якія ён потым вяртае суседзям: мужчынскую і жаночую бялізну, шкарпэткі. Дагэтуль у Аўстраліі быў падобны ж выпадак: рыжая кошка Ніндзя крала так шмат рэчаў у суседзяў, што гаспадыня нават завяла спецыяльную старонку ў сёцёве, каб іх раздаваць. («Кошкі трацяць дзве траціны свайго жыцця на сон, а ўвесь іншы час здымаюцца для «ютуба».)

У Конга дзве горныя гарылы навучыліся пазіраваць для сэлфі — як людзі, стоячы на дзвюх нагах і глядзячы ў камеру. Рэйнджар Мацье Шамаву, якога жывёлы лічаць сваім бацькам, выратаваў у 2007 годзе дзвюх малых гарыл, бацькі якіх былі забітыя браканьерамі. Чатырох-месячных малпаў прывезлі ў прытулак для жывёл у нацыянальным парку Вірунга, дзе яны з часам навучыліся ў пэўным сэнсе капіраваць сваіх новых выхавальцаў. («Сем гадоў я быў суровым катом, які хадзіў з «Нокіяй» з ліхтарыкам. Але яна нядаўна зламалася. Купіў дарагі смартфон і ўжо пачынаю ператварацца ў мімішную кошачку. Цяпер сяджу ў прыбіральні і пішу гэта... P.S. Калі пачну рабіць сэлфі, знайдзіце мяне і прыстрэльце...»)

Нездарма ж іх называюць братамі нашымі меншымі...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.



«У МЯНЕ ВЕЛЬМІ ШМАТ ПЛАНАЎ НА БУДУЧЫНЮ»

СПЯВАЛА ЯШЧЭ Ў ЖЫВАЦЕ

«Я заўсёды была самым звычайным дзіцем, хоць жаданне займацца музыкай і выступаць на сцэне ў мяне з'явіліся яшчэ ў дзіцячым садку. А можа нават раней. Калі б пра гэта спытала ў сваіх бацькоў, яны, вядома ж, адказалі б, што спяваць я пачала яшчэ ў жываце ў мамы (*смяецца*). А вось разуменне таго, што ў мяне сапраўды ёсць да гэтага ўсяго здольнасці, з'явілася не так даўно, дзесьці гады два таму, можа, крыху раней. Успрымманне прыйшло тады, калі дадалася нейкай упэўненасці ў сабе. Наогул, бываюць такія моманты, калі няма настрою, усё валіцца з рук і нават не адчуваеш веры ў сабе. А вось калі настрой добры, ты сам разумееш: тое, што робіш, гэта крута, тады хочацца тварыць яшчэ больш. Вось менавіта ў такія моманты ўсведамляеш, наколькі бязмежнымі могуць быць сілы і творчыя магчымасці.

Вядома, развівацца як творца, жывучы ў гарпасёлку Багушэўск Сяненскага раёна, было не асабліва проста. Мне дапамагала тое, што я вяла свой блог. Сама навучылася іграць спачатку на такім музычным інструменце, як укулеле, гэта такая маленькая гітара, а потым і на звычайнай. Хоць на самай справе лічу: няважна, жывеш ты ў маленькім горадзе або велізарным мегаполісе, галоўнае, каб у чалавека было жаданне развівацца і рухацца ўперад. Ну і, вядома, патрэбна наяўнасць інтэрнэту, там вельмі шмат розных відэаролікаў, якія могуць навучыць чаму заўгодна. Напрыклад, дзякучы ім я падцягвала свой вакал».

ЧАТЫРЫ ЧАРОЎНЫЯ СТРУНЫ

«Хоць навучылася я спачатку іграць на ўкулеле, маім першым уласным музычным інструментам была гітара. Яе бацькі прывезлі з Віцебска. Тады было велізарнае жаданне паступіць у музычную школу, аднак неяк не склалася... Там наогул казалі, што ў мяне занадта маленькія рукі, каб іграць на гэтым інструменце. Акрамя ўсяго, першая гітара была жудасна цяжкая, і неўзабаве мы зусім яе аддалі. А вось потым адбылося тое самае знаёмства з укулеле. Я пачала глядзець відэаролікі на YouTube і ўбачыла, як людзі іграюць на гэтым музычным інструменце, робяць каверы, падбіраюць акорды. І ведаеце, мне вельмі спадабалася, як ён гучыць! Такі маленькі інструмент, усяго чатыры струны, а можна столькі ўсяго незвычайнага зрабіць. Тады я хацела сама займацца запісам кавераў, мне не падабалася, як іншыя гэта рабілі пад арыгінальныя мінусоўкі. Хацелася ўносіць у песні сваё працтанне. Усе названыя фактары паўплывалі на тое, што я пагугліла

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)



пра гэты інструмент, зарабіла патрэбную суму і знайшла прыдатны на AliExpress».

ЛЁСАВЫЗНАЧАЛЬНАЕ СМС

«А вось зараз пра пераезд у Мінск! Гэту гісторыю ведаюць ужо вельмі многія, яна сапраўды перавярнула ўсё маё жыццё. Быў якраз той жыццёвы перыяд, калі настаў час вызначацца з паступленнем і наогул з усім сваім будучым. Шчыра, я не ведала куды падацца: у школе была далёка не выдатніцай. Разумела, што хутчэй за ўсё паступлю ў якую-небудзь прафесійна-тэхнічную ўстанову ды і тое, мабыць, ледзь-ледзь. І якраз у гэты вырашальны момант мяне знайшла Аня, мой менеджар. Яна напісала СМС з павадамленнем: «Універсітэт культуры, Мінск. Я табе дапамагу!» Спачатку нават не ведала, як на гэта ўсё рэагаваць, але ўсё ж расшылася. Падумала, што, магчыма, гэта лёс! У выніку прыехала на дзень адкрытых дзвярэй, Аня аплаціла падрыхтоўчыя курсы, я пажыла ў яе тыдзень і здала ўсе экзамены на выдатна. І вось у верасні ўжо была студэнтка Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў на кафедры рэжысуры.

Вядома, бацькі хваляваліся, але ў той жа час і радаваліся, што ў мяне атрымалася паступіць ва ўніверсітэт. Былі такія моманты, калі хто-небудзь з далёкіх сваякоў, цёткі-дзядзькі, казалі маім бацькам: «Як вы можаце яе адпускаяць незразумела з кім?» і г. д. Тады ў іх зноў узніклі сумненні, але вера ў мяне і здаровы сэнс перамаглі. Сябры былі таксама за мяне рады, а вось некаторыя аднакласнікі зайздросцілі, яны думалі «чаму гэта ёй усё на халяву» і «чым яна гэта заслужыла».

ЮТУБ, КОРЖ І МАНАЦІК

«Калі ўпершыню прыехала ў Мінск, ён здаваўся мне найвелізарнейшым і па-вар'яцку прыгожым горадам. Я не разумела, чаму тут так шмат усяго: крамаў, розных кавярняў. Усяго! Нават цяпер, калі пра жыла ў Мінску ўжо пару гадоў

і пабывала ў розных гарадах не толькі Беларусі, але і за яе межамі, ён застаецца адным з маіх любімых.

Пасля пераезду я не закінула вядзенне канала на YouTube, а, наадварот, пачала развіваць сябе і сваю творчасць яшчэ больш. Наогул, усё пачыналася з размяшчэння відэаролікаў ва «УКантакце». Быў нават такі выпадак, калі Макс Корж рэпоснуў мой ролік да сябе на старонку. Гэта было вельмі крута! А прыкладна ў 2012 годзе я «перасялілася» на YouTube. Тады ён набыў найбольшую папулярнасць. У школе ўсе толькі і казалі пра вядомых блогераў. І я падумала: а чаму б і не? Бо я магу там спяваць!

Яшчэ адным найбольш яркім момантам майго творчага жыцця з'яўляецца знаёмства з Манацікам. Гэта гісторыя пачалася з таго, што Аня з'ехала ў іншую краіну, пакінуўшы мяне адну ў Мінску. Я засумавала і мне захацелася адправіць ёй музычнае прывітанне. Ані ў той час вельмі падабалася творчасць Манаціка, а я з ім толькі знаёмілася. Выбрала яго песню «Паветра» і зрабіла на яе кавер. Пасля ён зарэпосціў гэта відэа да сябе. Тады яшчэ было пацешна, што ў мяне на гэтую песню больш рэпосаў, чым у яго (*смяецца*). Праз нейкі час Аня рабіла карпаратыў для сваёй кампаніі, куды Манацік быў запрошаны выступаць. Я там спявала на разграве і пасля зняла гісторыю для сацыяльных сетак, што знаходжуся на гэтым мерапрыемстве. Ён убачыў яе і запрасіў мяне да сябе ў грывёрку, хваліў і жадаў удачы».

«ЗАЛЕГЧЫ», КАБ ГАСТРАЛЯВАЦЬ

«Ведаеце, часта пытаюцца, кім мне больш падабаецца быць: блогерам або спявачкай? Цяпер амаль усе, хто не знайшоў сябе, хочучь стаць блогерам, ну, не лічачы, мабыць, зусім маленькіх дзяцей. Таму што гэта цяпер папулярна, як раней — станавіцца ўрачамі або настаўнікамі. Да таго ж многія чамусьці думаюць, што быць блогерам, азначае без усялякіх намаганняў атрымліваць добры заробак. Аднак я хачу быць спявачкай! Гэта ж і было маёй першапачатковай мэтай. І ўвогуле, калі б я была толькі блогерам, то з мяне б ён выйшаў вельмі лянёвы (*смяецца*).

У мяне вельмі шмат планаў на будучыню. Я збіраюся пачаць запісваць яшчэ больш песень, нарошчваць сваю аўдыторыю. Гэтыя два гады мы старанна гастраліравалі па розных гарадах, нават цяпер знаходзімся на гастроліях. Таму на год «заляжам», набяром будзем гастраліваць яшчэ больш».

Ангеліна НОВІКАВА,
студэнтка III курса
Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.



РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 14.804.

Нумар падпісаны ў 19.30 30.10.2019 г.